

1-5 ikke er udtømmende, og at reglen i pkt. 1 udelukker kontanthjælp til personer, der har et rimeligt, åbent tilbud om arbejde. Endelig er reglen om enlige forsørgere med børnepasningsproblemer udvidet til at omfatte alle forsørgere.

§ 41

Med forslaget præciseres det, at det sociale udvalg har pligt til løbende at vurdere, om der er behov for at iværksætte særlige hjælpeforanstaltninger med henblik på at sætte ind over for kontanthjælpsmodtagere, der – som det bl.a. er fremhævet i socialforskningsinstitutets socialreformundersøgelse – har risiko for at blive »hængende« i systemet, hvis der ikke gøres en særlig indsats.

Forslaget indeholder herudover nogle redaktionelle ændringer, bl.a. som følge af forslaget om indførelse af faste takster for kontanthjælp.

§ 42

Hjælp efter § 42 er hidtil beregnet efter reglerne i § 37, dog er der herudover hjælp til de særlige udgifter, der er en følge af uddannelsen eller handicappet.

For at tilskynde personer til revalidering og samtidig bevare de forenkledte regler foreslås det, at hjælp efter § 42, altid beregnes således, at der ydes fuld grundydelse, boligtillæg og børnetillæg.

Revalideringshjælp vil således efter forslaget ikke blive nedsat som følge af maksimumsgrænsen i § 37, stk. 5, og unge under 23 år vil altid få den fulde grundydelse.

Revalidering, herunder enlige forsørgere med store forsørgerbyrder, der netop har behov for særlig støtte, vil herved være tilsikret en rimelig økonomisk hjælp til gennemførelse af revalideringen.

9-måneders reglen i § 37, stk. 2, 3. pkt., finder som hidtil ikke anvendelse og de særlige udgifter, der følger af uddannelsen eller handicappet, ydes ligeledes som hidtil udover grundydelse, boligtillæg og børnetillæg.

Bestemmelsen om, at hjælpen ved optræning eller oplæring på det almindelige arbejdsmarked kan ydes som løn eller løntilskud, der fastsættes uafhængigt af indtægten, svarer til gældende praksis, hvorefter der udbetales en lønlignende ydelse.

I bemyndigelsesreglen i stk. 4 præciseres, at også en del af den hjælp, der ydes til en uddannelsessøgendes familie, kan ydes som lån. Præciseringen sker efter en henstilling fra ombudsmanden.

Stk. 5-7 vedrører tilbagebetaling af den uddannelseshjælp efter § 42, der er ydet som lån.

Efter de gældende regler er der ikke mulighed for direkte inddrivelse af uddannelseslånene efter § 42. Det betyder, at kommuner i sager, hvor låntageren ikke vil indgå en aftale eller ikke overholder en indgået aftale, er nødsaget til enten at anlægge civilt søgsmål for at få en restance betalt eller at indbringe sagen direkte for fogedretten, hvis det er muligt. Det har givet anledning til en del administrativt besvær, hvorfor kommunerne har fremsat ønske om, at der tilvejebringes hjemmel til, at lån ydet efter § 42, stk. 1, kan inddrives efter reglerne om inddrivelse af personlige skatter på samme måde som tilbagebetalingspligtig kontanthjælp. En sådan ordning vil åbne mulighed for en mere forenklet administration og vil kunne spare kommunerne for diverse udgifter til advokatsalær, sagsomkostninger og lignende.

Endelig foreslås det nu indsat i lovteksten, at tilbagebetalingskravet for uddannelseslån bortfalder, hvis hindringen for at betale vedvarer, indtil der er gået 5 år efter hindringens indtræden. Dette er i overensstemmelse med hidtidig praksis.

Gennem reglen i stk. 8 skabes der mulighed for, at der kan ydes hjælp til anskaffelse af værktøj og arbejdsmaskiner, hvis det skønnes rimeligt ud fra pågældendes økonomiske forhold.

Efter de gældende regler er det revaliderings- og pensionsnævnene, der træffer afgørelse om hjælp til selvstændig etablering, herunder om henstand og eftergivelse af et eventuelt lån.

Det foreslås, at kompetencen til at træffe afgørelse om henstand og eftergivelse af lån ydet efter bistandslovens § 42 til selvstændig etablering henlægges til det sociale udvalg.

Til nr. 4

Det foreslås at ophæve kapitel 10 om varig hjælp.

I bistandslovens § 43 beskrives de situationer, hvor der kan ydes varig hjælp til underhold. Efter ikrafttrædelsen af pensionsreformen den 1. januar 1984 og efter indførelse af 9-måneders reglen har bestemmelsen ikke mere nogen reel social betydning.

Det foreslås at ophæve bestemmelsen om varig hjælp som led i regeringens bestræbelser på regelforenkling. Den lille restgruppe, der måtte komme på tale efter § 43, kan herefter hjælpes efter de almindelige bestemmelser om kontanthjælp, der ydes med et nedsat beløb efter 9 måneders forløb.

Som konsekvens heraf foreslås bestemmelserne i §§ 44 og 45 ophævet som overflødige.